

Representantforslag 29 S

(2015–2016)

fra stortingsrepresentantene Karin Andersen og Audun Lysbakken

Dokument 8:29 S (2015–2016)

Representantforslag fra stortingsrepresentantene Karin Andersen og Audun Lysbakken om å sikre integrering

Til Stortinget

Bakgrunn

Flyktningssituasjonen i verden i dag er først og fremst en krise for dem som flykter fra den katastrofale situasjonen som råder i mange land. Mange flykter også fordi nærområdene som tar imot svært mange flyktninger, nå kneler under presset. FNs sterke anmodninger om økt humanitær bistand følges ikke opp, med det resultat at enda flere flykter videre.

For Norge er det en stor utfordring å ta imot det antallet asylsøkere som nå kommer på en slik måte at flest mulig kan bli godt integrert og ta ansvar for seg selv og sine raskt.

De aller fleste land i verden og Europa har mye større utfordringer enn Norge med dette, ettersom Norge har god økonomi og mottar en svært liten del av flyktningene, men også her er det en akutt utfordring og en stor kostnad. Den krever politisk innsats, vilje til nytenkning, lederskap og kontroll. Men den krever også at man har perspektivene og landets folkerettslige ansvar i orden.

Det er viktig å minne om det regjeringsspartiene Høyre og Fremskrittspartiet selv skriver i egne merknader i kommunal- og forvaltningskomiteens budsjettinnstilling (Innst. 16 S (2015–2016)):

«disse medlemmer mener innvandring er en kilde til mangfold, nye impulser og kulturell utveksling, og et bidrag til økonomisk vekst i Norge.»

Forslagsstillerne finner også grunn til å understreke utfordringene med aldrende befolkning som Norge møter på sikt, og viser i den forbindelse til statsråd Vidar Helgesens redegjørelse om viktige EU- og EØS-saker i Stortinget 3. november hvor det går fram at:

«Utfordringene som flere europeiske land opplever ved en aldrende befolkning, kan dempes av innflytting og migrasjon, forutsatt at de som kommer, integreres godt og får ta del i arbeidslivet.»

Derfor blir integreringen nå helt avgjørende for at Norge og flyktningene kan komme best mulig ut av en kritisk situasjon.

Å ta imot flyktninger er først og fremst en humanitær forpliktelse, men innvandring gir også både muligheter og utfordringer. Innvandring gir oss nye impulser, arbeidskraft og innbyggere til lokalsamfunn som trenger det. Samtidig kan innvandring utfordre den norske modellen hvis det ikke lykkes å inkludere innvandrerne i arbeidslivet, dersom organisasjonsgraden går ned, det oppstår press på lønninger og opparbeidede standarder i arbeidslivet, eller hvis innvandrere ikke oppnår samme grad av yrkesdeltakelse og likestilling som majoriteten.

Det vil bli krevende å gi et godt tilbud til alle som har flyktet hit og har krav på beskyttelse. Dette er familier og enkeltmennesker som har mistet det de eier, og mange bærer på store traumer og personlige tap. Nå skal de lære seg norsk, få et sted å bo, skaffe seg utdanning og arbeid i et samfunn de ikke kjenner. Integreringen i Norge lykkes bedre enn en kan få inntrykk av i den politiske debatten. Nå blir imidlertid utfordringene større, og forslagsstillerne krever derfor en omlegging av systemet slik at det blir rask avklaring av hvem som får opphold, og slik at integrering kan komme i gang umiddelbart.

«Jo raskere en flyktning får bosette seg i en kommune, desto raskere kan vedkommende delta og bidra med sine ressurser i arbeidsliv og samfunn», skriver statsråd Solveig Horne i Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementets budsjettforslag for 2016. Det er Sosialistisk Venstreparti helt enig i.

Å ta vare på folk som flykter fra krig, koster. Da må pengene brukes klokt.

Mens prinsippet burde være integrering fra dag én, har stortingsflertallet nå latt seg dra inn i et kortsiktig innstrammingskappløp som vil vanskeliggjøre integrering av dem som fyller kravene for beskyttelse. Å kutte på opplæring og velferd i mottak gir dårligere integrering og helse, og er veldig kortsiktig og unødvendig.

Å avskrekke mennesker som fyller kravene for politisk asyl fra å søke i Norge med innstramminger som umuliggjør alminnelig familieliv og vanskeliggjør integrering og deltakelse, er ikke etisk forsvarlig og vil gjøre mottak av flyktninger til en kortsiktig utgift, framfor en langsiktig integrering av nye medlemmer i samfunnet. Denne strategien, som det nå ser ut til at de fleste land i Europa bruker, bidrar til å skyve ansvaret for dem som har behov for asyl over på andre land.

Det europeiske samarbeidet har brutt sammen i en tid det kunne vist sin berettigelse.

En slik flyktningkrise kan kun løses ved at alle land tar ansvar for helheten, tar sin del av flyktningene og bidrar langt sterkere i nærområdene. Norge har bidratt mye i nærområdene, men har på ingen måte svart godt nok på utfordringene med de dokumenterte humanitære behovene som FN har meldt inn. At verdenssamfunnet og heller ikke Norge gir nok støtte i nærområdene, bidrar til at flere legger ut på flukt.

I den nasjonale politikken bidrar Norge til et kappløp om å være strengest istedenfor å være i fronten internasjonalt med forslag til løsninger med felles ansvar og fordeling av byrder og belastning i krisetider.

Forslagsstillerne viser til at innstrammingsavtalen som ble inngått i Stortinget 19. november 2015, har flere tiltak som virker integreringshemmende. Mange av forslagene vil ramme flyktninger som faktisk skal bli her i Norge. Ingen av dem vil bli raskere integrert av midlertidige oppholdstillatelser eller av aldri å kunne gjenforenes med sine nærmeste. I krig og på flukt splittes familier. At ektefeller og barn på flukt ikke skal få gjenforening, er meningsløst og umenneskelig. Det er en menneskerett å være sammen som familie, og det bedrer integreringen og helsen at familien er samlet.

Det er følgelig viktig at familier får komme sammen, og saksbehandlingstiden i familiegjenforeningssaker må derfor kraftig ned.

Innstramminger som nå er vedtatt, medfører at asylsøkerne skal fortsatt holdes i passivitet i mottake-

ne. Behandlingstiden på søknadene deres skal øke. Ikke en gang barna får muligheter til en mer meningsfull hverdag. I tillegg kutter regjeringen i norsk-opplæringen. Det er en oppskrift på dårlig integrering, manglende etablering av tilhørighet i Norge og sosiale og økonomiske problemer i framtiden.

Spørsmålet som må besvares er:

Hvor mange milliarder har Norge råd til å bruke på dyre og dårlige mottak, samtidig som kommunene kunne gjort bedre bruk av pengene for å få i gang integrering før folk har blitt nesten arbeidsuføre av venting og av å sitte og stirre i veggen i årevis.

Dette er stort sett voksne folk som kan bidra, men nå lærer man dem å ligge på sofaen og ta imot trygd.

Forslagsstillerne viser til at Sosialistisk Venstreparti støtter de innstramminger som handler om å redusere ankomst av personer uten beskyttelsesbehov, inkludert flere av punktene i avtalen. Det er nødvendig med tiltak for å hindre at mennesker uten behov for beskyttelse søker asyl i Norge. Dette er viktig for å kunne prioritere kapasitet og ressurser til personer som kommer til å få opphold. Så langt i 2015 har 75 pst. fått innvilget opphold. Flere av avtalepunktene er rene praktiske tiltak, som å sørge for nok saksbehandlingskapasitet, noe en mer handlekraftig regjering hadde gjennomført for lenge siden.

I tillegg til strakstiltak for å hindre grunnløse asyl-søknader, mener forlagsstillerne at Stortinget må ha som utgangspunkt å skape best mulig integrering gjennom tydelige plikter og rettigheter for dem som faktisk får opphold. Det må sørges for at mennesker som åpenbart vil få bli her i landet, får sine søknader raskt behandlet, ikke en ventetid på ett til to år, som nå er varslet.

Det må innføres et nytt bosettingssystem som får folk ut av mottak og ut i en kommune. Dagens ordning er dyr, passiviserende og gjør folk sjuke.

Det er særdeles viktig at det er nok barnefaglig kompetanse i hele mottakskjeden, at barn på mottak får gå i barnehage og at barn som søker asyl alene får sine behov og interesser ivaretatt, gjennom tilstrekkelig kompetent personell, god vergeordning, integrering i skole og fritidsaktiviteter, egnede bo- og omsorgstilbud og psykososial oppfølging.

Det er viktig at folk som venter på å få opphold og på å bli bosatt, får bedre mulighet til å arbeide og forsørge seg selv.

I Norge må en kunne norsk for å kunne fungere i hverdags-, arbeids- og samfunnsliv. Derfor må norskopplæringen bli bedre.

Det må slås knallhardt ned på sosial dumping og arbeidslivskriminalitet, slik at vi unngår segregering i både bolig- og arbeidsmarkedet. Målet må være at alle blir bidragsyttere og deltakere i det norske fellesskapet.

Saksbehandling

Rask saksbehandling må ikke bare gjelde for antatt grunnløse søknader. Like viktig er det at de en antar vil få opphold, får rask saksbehandling, som for eksempel asylsøkere fra Syria.

Flyktninger med beskyttelsesbehov, et traumatisk oppbrudd og en dramatisk flukt bak seg må i gang med integrering og sitt liv her, ikke pålegges å «glo i vegg» på et statlig mottak i måned etter måned mens saken behandles. Passiv venting er ødeleggende for mental helse, bryter ned pågangsmot og vanskeliggjør integrering.

Rutiner hos Politiets utlendingsenhet (PU)

Endringer i rutine ved registrering hos PU, som miniregistrering, har svært uheldige konsekvenser for de mindreårige som blir værende uten verge over en lengre periode. Noen er uten verge helt fram til asylintervjuet, noe som er en stor trussel mot deres rettssikkerhet. Dette er dessuten lovstridig. Det skaper også forvirring og problemer for mottakene. Mangelfull registrering kan også føre til at mindreårige blir skilt fra slektninger de har reist sammen med. Uten verge er det praktisk talt umulig å følge opp disse sakene.

Det frivillige arbeidet med integrering og aktivitetstilbud på mottakene må styrkes kraftig.

Ved å gi asylsøkere midlertidig arbeidstillatelse vil mange mennesker kunne starte jakten på en jobb raskere og kunne forsørge seg selv på et tidligere tidspunkt. Integrering gjennom arbeid er en svært god metode.

I tillegg bør man tidlig tilby praksisplasser, språk- og fagopplæring for yrker der Norge forventer økt behov for arbeidskraft, for eksempel innen pleie- og omsorgssektoren. Universiteter og høyskoler bør tilby ekstra studieplasser. Det vises for øvrig til Dokument 8:15 S (2015–2016).

Språk/introduksjonsprogram

Å beherske språket i det samfunnet en bor i, er en forutsetning for å klare seg godt. Språket er nøkkelen til kontakt med andre, til vennskap, forståelse av kultur og for å kunne fungere i en jobb.

Introduksjonsordningen må revideres, gjøres mer individtilpasset og kvalifiserende. Ikke alle trenger introduksjonsprogram. Noen trenger lengre tid, andre trenger ikke introduksjonsprogram i det hele tatt. Personer med fagbrev, høyere utdanning eller andre kvalifiserende ferdigheter trenger ikke å gjennomgå et toårig introduksjonskurs. De bør heller gis hjelp til å komme seg fortrest mulig inn i arbeidslivet. Mange er ganske klare for arbeidsmarkedet allerede mens de sitter på asylmottak, andre trenger ulike typer kvalifisering og oppfølging. Det kommer mange arbeids-

skapere. Derfor må etablererkompetansen økes og oppmuntrer.

Mottak

Oppholdstiden i mottak må gjøres så kort som mulig, jf. forslaget om ny bosettingsordning i representantforslag fra stortingsrepresentantene Audun Lysbakken og Karin Andersen om et nytt system for bosetting av flyktninger (Dokument 8:1 S (2015–2016)). Rask bosetting er mye rimeligere, og kommunene kan nyttiggjøre seg pengene til integrering mye bedre. Tiden på mottak må fylles med språkopplæring og aktiviteter for å sikre en god integrering fra dag én. Penger bevilget inn i mottaksdrift må brukes til å oppfylle kontraktens krav om bemanning, kvalitet og aktiviteter. Nå som utgiftene er så høye, er det ikke rom for at mottaksdrift skal være et forretningsområde med store fortjenester til private driftsoperatører.

Det må opprettes et uavhengig tilsynsorgan for asylmottaksdriften. I dag kontrollerer Utlendingsdirektoratet (UDI) mottakene selv, og god kontrollpraksis tilsier at det bør legges til noen som ikke selv er en del av kontraktsprosessen.

Bosetting

Over 5 000 personer har fått opphold i Norge, men bor fortsatt på asylmottak fordi de ikke har fått tildelt en bosettingskommune. Stortingsrepresentantene Audun Lysbakken og Karin Andersen fra Sosialistisk Venstreparti har fremmet forslag om en ny, rask bosettingsordning for å forhindre lange, kostbare og passiviserende opphold i mottak. Da kan en sikre at integrering kan starte raskt i samarbeid med det lokalsamfunnet flyktningene skal bo i, jf. Dokument 8:1 S (2015–2016).

Endringene må stimulere flyktningenes evne til å ta vare på seg selv. Flere bør, med enkelte geografiske begrensninger, selv kunne velge bostedskommune og bygge egne nettverk for å finne bolig og jobb for å unngå «ghettofisering» til enkelte kommuner og bydeler.

Boligmangel blir av mange kommuner brukt som argument mot bosetting av flyktninger. Uten å etablere a- og b-lag må også flyktninger regne med å bruke noen år i arbeidslivet før de oppnår vanlig norsk bostandard.

Arbeid

Arbeid og språkkunnskaper er nøkkelen til å bli en aktiv deltaker i samfunnet. Det er viktig at så mange som mulig kan forsørge seg selv raskt gjennom ærlig arbeid. Derfor er det viktig å utvide muligheten til midlertidig arbeidstillatelse. Ved identitetstvil i saker der det ikke er mistanke om alvorlig kriminalitet eller terrortilknytning, er det viktig å finne fram til

ordninger som kan fastslå en identitet og at en kan få midlertidig arbeidstillatelse, bankkort og skattekort på denne identiteten. Dette kan gjøres ved bruk av eksempelvis irisidentifikasjon, et system som er under utvikling i EU. Ved å gi asylsøkere midlertidig arbeidstillatelse vil mange mennesker kunne starte jakten på en jobb raskere. Det trengs en flerpartsavtale om arbeid mellom staten, kommunene og partene i arbeidslivet der en kan tilby praksisplasser, språk- og fagopplæring. LO og NHO har foreslått en rekke tiltak, og de bør følges opp. Det er viktig at en nå fanger opp behovet for arbeidskraft i yrker der Norge forventer økt behov framover, for eksempel innen pleie- og omsorgssektoren.

Kontantstøtten bidrar til å sementere foreldede kjønnsroller og til å holde mor vekk fra arbeid og opplæring. I tillegg betales familien for at barnet ikke skal gå i barnehagen, noe som er svært uheldig fordi barn lærer språk automatisk i tidlige barneår, og fordi barnehagen er en meget god integreringsarena for barn og foreldre.

Frivilligheten

Det er helt avgjørende at frivilligheten og sivilsamfunnet tar del i og får arbeidsbetingelser som gjør at de kan ta større ansvar for integrering lokalt. Videre er det svært viktig at myndighetene inngår langsiktige avtaler med frivillige organisasjoner slik at innsatsen kan være organisert, koordinert og stabil over tid. Frivillig sektor må også bli en del av flerpartssamarbeidet om arbeid omtalt under angjeldende punkt i dette forslaget.

Kulturaktiviteter og idrett er gode integreringsarenaer der ulike mennesker kan gi ulike uttrykk, der det blir sett på som positivt. Mange innvandrere kommer fra kulturer som bruker sine nasjonale/tradisjonelle kulturuttrykk som sang og dans og liknende, mye i sosiale sammenhenger. Der dette kan kobles aktivt opp mot lokalt kulturliv, fungerer det veldig bra, som for eksempel i Vinje i Telemark.

Exit-tiltak

Å hjelpe unge mennesker som står i fare for å bli farlig radikalisert, enten det er til kriminelle eller religiøse/politiske miljøer, er en kontinuerlig oppgave. Handlingsplanen mot radikalisering og voldelig ekstremisme må følges opp med egne budsjettmidler og må gjennomføres i alle politidistrikt.

Det er viktig at metoder som SaLTo, samarbeidsmodellen til Oslo kommune og Oslo politidistrikt for å forebygge kriminalitet og rusmisbruk blant barn og unge, etableres i alle politidistrikt og blir en gjennomgående arbeidsmetode.

Det er også svært viktig at ordningen med SLT-koordinator (Samordning av lokale kriminalitetsforebyggende tiltak) fungerer i alle kommuner.

Kompetanse som bygges opp, må sikres og bevares. Tiltakene kan ikke bare drives som prosjekt, som nå. Da går viktig kompetanse tapt. Dette er en løpende oppgave av varig karakter. Det vil hele tiden dukke opp slike miljøer, enten de er politiske, rent kriminelle eller med religiøs forkledning. Det er derfor behov for langt sterkere innsats mot marginalisering og radikalisering ute i lokalsamfunnene.

En må være særlig oppmerksom på barn og unge som er utsatt for mobbing, omsorgssvikt og vold. Kompetansen på dette arbeidet må bygges opp mange steder og ikke tas ad hoc ved at prosjekter etableres og legges ned når prosjektperioden er over selv om de fungerer godt. Radikalisering er heller ikke et storbyfenomen. Kunnskapen om hvordan man kan nå og finne en utvei for mennesker som involverer seg i ekstreme miljøer, må utvikles og være tilgjengelig i hele landet. For eksempel har prosjekter som drives av ulike frivillige organisasjoner klart å utfordre flere fra å reise ut som fremmedkrigere. Slike prosjekt må sikres lengre finansiering enn ett år av gangen. Derfor må regjeringen etablere varig finansiering av både forebyggende tiltak og Exit-tiltak slik at arbeidet kan drives langsiktig.

Barn som kommer alene må beskyttes bedre. Alle barn er våre barn

Barna som kommer til Norge, må behandles som norske barn. De forpliktelsene hviler på oss gjennom Barnekonvensjonen og ulike lovbestemmelser. Det er viktig at disse barna raskt finner fotfeste her, blir trygge og kan legge planer for ei selvstendig framtid i Norge. Mange av barna er traumatiserte og har mistet all tillit til voksne og myndigheter. Det er derfor krevende, men mulig å gjøre en langt bedre jobb for at de etter hvert skal kunne fungere som gode samfunnsborgere her. Barneombudet og flere organisasjoner som arbeider med enslige mindreårige asylsøkere, som Redd Barna, NOAS og Norsk Folkehjelp, har kommet med bekymringsmeldinger om forholdene for enslige mindreårige asylsøkere mellom 15 og 18 år. Bekymringsmeldingene går særlig på for lite bemanning og dårlig barnefaglig kompetanse. Bemanningen må økes kraftig, den barnefaglige kompetansen i hele forvaltningen og mottakskjeden må styrkes, vergeordningen forsterkes og det må etableres ordninger med norsk fadder som kan være en stabil veileder i hverdagen over lengre tid. Unge må inkluderes i positive miljøer, hvis ikke fanges de lett opp av negative miljøer. Fordi de har for få voksne personer å ty til og er ensomme, kan de lettere bli offer for overgrepere og også bli rekruttert til kriminalitet. Disse barna er desperat alene og redde. De fleste av dem har opplevd svært dramatiske hendelser, traumatiske tap og framtiden er totalt utrygg. Det er svært viktig at voksne menn som kan være gode forbilder for mannsrollen i et likestilt samfunn blir rekruttert til

slike fadderoppgaver for de mange guttene som kommer. Disse barna trenger det Odd Nordstoga synger så treffende om, nemlig «En bæssfar i livet sku alle ha». Ungdomsorganisasjoner bør også involveres direkte lokalt for å bistå med nettverk og utfoldelsesmuligheter.

Forslag

På denne bakgrunn fremmes følgende

f o r s l a g :

1. Stortinget ber regjeringen umiddelbart sørge for betydelig raskere saksbehandling av asylsøknader som gjelder asylsøkere som mest sannsynlig får opphold.
2. Stortinget ber regjeringen sette i gang et prosjekt med forenklet prosedyre i klare innvilgelsessaker basert på forslag fra Norsk organisasjon for asylsøkere (NOAS).
3. Stortinget ber regjeringen innføre irisidentifikasjon som system, der det ved identitetstvil fastsettes en identitet som en kan gi midlertidige tilatelser på.
4. Stortinget ber regjeringen sikre at asylsøkende kvinner som har vært utsatt for overgrep, må fanges opp raskt og at disse sakene behandles av ansatte i forvaltningen som innehar nødvendig kompetanse på virkningene av vold. Det må sikres at disse kvinnene og barna får trygge, skjermede botilbud i mottakene og får trygg bosetting i kommunen.
5. Stortinget ber regjeringen umiddelbart styrke den barnefaglige kompetansen i hele mottakskjeden.
6. Stortinget ber regjeringen sørge for at verge- og tolketjenesten fungerer og har tilstrekkelig kapasitet fra ankomst.
7. Stortinget ber regjeringen sikre at kompetanse hos søkerne registreres og kartlegges raskt i asylsøknadsprosessen.
8. Stortinget ber regjeringen gi asylsøkere midlertidig arbeidstillatelse så fort de er registrert.
9. Stortinget ber regjeringen sørge for raskere saksbehandling av familiegjenforeningssaker.
10. Stortinget ber regjeringen revidere introduksjonsordningen slik at den gjøres mer individtilpasset og kvalifiserende.
11. Stortinget ber regjeringen sikre at språkoppleringen for minoritetsspråklige starter raskt og i større grad kombineres med arbeid, jf. Dokument 8:15 S (2015–2016) om nødvendige regelendringer og tiltak for å sikre flere minoritetsspråklige formell utdanning og arbeid raskt.
12. Stortinget ber regjeringen øke antall timer norskopplæring i asylmottak for personer som venter på asylsøknaden. Frivillige organisasjoner må gis økt støtte for å organisere ytterligere norskopplæring.
13. Stortinget ber regjeringen legge frem forslag til endringer i regelverket slik at all grunnleggende kvalifisering kan tas innenfor introduksjonsprogrammet.
14. Stortinget ber regjeringen koble introduksjonsprogrammet til Jobbsjansen for kvinner.
15. Stortinget ber regjeringen koble mentorer fra næringslivet tidligere inn i introduksjonsprogrammet.
16. Stortinget ber regjeringen utvikle samarbeid med utføringsbransjen i introduksjonsoppleggene, særlig når det gjelder språk og arbeid.
17. Stortinget ber regjeringen innføre en ny tilskuddsordning med utviklingsmidler for å styrke kommunenes arbeid med introduksjonsprogram og opplæring i norsk og samfunnskunnskap.
18. Stortinget ber regjeringen sørge for at universiteter og høyskoler utvikler særlige opplegg for raskt å kunne bistå kvalifiserte innvandrere slik av de kan bruke sin utdanning i Norge, for eksempel gjennom å knytte norskopplæringen mer til den utdanning personen allerede har. Desentraliserte studietilbud må utvikles og tas i bruk lokalt.
19. Stortinget ber regjeringen sørge for at universiteter og/eller høyskoler utvikler et større program for etablererkunnskap/-utdanning som en del av introduksjonsordningen og som videreutdanning. Det må lages en egen handlingsplan for etablerervirksomhet blant innvandrere, herunder egnede finansieringsordninger for etablerere.
20. Stortinget ber regjeringen endre regelverket og sørge for at mottaksdrift i hovedsak drives av kommuner og frivillige organisasjoner, og kobles raskt opp mot kommunenes integreringsarbeid.
21. Stortinget ber regjeringen sikre at alle barn under skolealder i asylmottak får rett til barnehageplass.
22. Stortinget ber regjeringen sikre at det inngås forpliktende avtaler med frivillig sektor for systematisk samarbeid om tiltak for en god integrering i lokalsamfunnet av beboere på asylmottak, herunder for eksempel koordinere språkopplæring fra frivillige, aktivitetstilbud for både voksne og for barn og flyktningguider.
23. Stortinget ber regjeringen sørge for at mer av driften i asylmottak legges opp som medansvar for beboere. Arbeidet må ledes, og det må sikres mot utnytting og overgrep.
24. Stortinget ber regjeringen etablere en uavhengig tilsynsordning for asylmottaksdrift.
25. Stortinget ber regjeringen sørge for at integreringsprosessen starter med en kompetansekart-

- legging. Kartlegging vil danne grunnlag for bedre planlegging av bosettings- og integreringsløp, samt for individuell oppfølging også i mottakene.
26. Stortinget ber regjeringen sørge for at kommunene/Nav har tilgang på kompetansekartleggingen og at den brukes aktivt fra dag én.
 27. Stortinget ber regjeringen sørge for at kommunenes utgifter dekkes 100 pst. gjennom økt integreringstilskudd så fort ny bosettingsordning er på plass.
 28. Stortinget ber regjeringen sørge for at det anskaffes boligmoduler for å sikre boliger til alle som skal bosettes. Boligmodulene må fortrinnsvis etableres i et mindre antall på hver lokasjon. Boligmodulene som tas i bruk, må lett kunne flyttes på og tas i bruk som studentboliger i ettertid.
 29. Stortinget ber regjeringen forsterke Husbankens låne- og tilskuddsordninger for vanskeligstilte.
 30. Stortinget ber regjeringen utrede suksesskriteriene for flerkulturell rekruttering i offentlige og private virksomheter.
 31. Stortinget ber regjeringen etablere et hurtigsporsystem for forhåndsgodkjente bedrifter som kan gis tilskudd til opplæring, arbeid og språkopplæring for flyktninger.
 32. Stortinget ber regjeringen sikre at universiteter og høyskoler kan tilby ekstra studieplasser til bosatte som trenger det for å få nyttiggjort seg sin opprinnelige utdanning.
 33. Stortinget ber regjeringen utvikle etablererutdanning som en større del av introduksjonsordningen og andre tiltak som kan stimulere til entreprenørskap blant flyktninger og innvandrere.
 34. Stortinget ber regjeringen etablere flere tiltaksplasser og samarbeid med blant annet attføringsbransjen i praktisk kvalifisering og arbeidstrening.
 35. Stortinget ber regjeringen etablere rekrutteringsordninger i universitets- og høyskolesektoren for dem som har høyere kompetanse.
 36. Stortinget ber regjeringen gjøre ordningen med gratis kjernetid i barnehage og SFO til en generell ordning, slik at ordningen blir landsdekkende.
 37. Stortinget ber regjeringen aktivt arbeide for å øke andelen ansatte med minoritetsbakgrunn i offentlige etater.
 38. Stortinget ber regjeringen sikre at ansatte i offentlige etater, herunder Nav, har god flerkulturell kompetanse.
 39. Stortinget ber regjeringen vurdere om og hvordan arbeidsinnvandringen til Norge kan reduseres i perioder hvor svært mange flyktninger skal integreres i det norske arbeidsmarkedet.
 40. Stortinget ber regjeringen fremme en stortingsmelding om arbeidet mot sosial dumping og arbeidslivskriminalitet, i lys av de forsterkede utfordringene som kan komme når et høyt antall flyktninger skal integreres i arbeidsmarkedet.
 41. Stortinget ber regjeringen avvikle kontantstøtten.
 42. Stortinget ber regjeringen inngå langsiktige avtaler med frivillig sektor om integreringsarbeid og ta initiativ til at kommunene inngår avtaler lokalt.
 43. Stortinget ber regjeringen inngå avtaler med frivillige organisasjoner for å sikre flere flyktning guider. Særlig gjelder dette enslige mindreårige som trenger stabile veiledere over lang tid.
 44. Stortinget ber regjeringen vurdere hvordan finansiering av kulturliv og idrett i kommunene kan innrettes for å lage viktige møteplasser for integrering.
 45. Stortinget ber regjeringen finansiere handlingsplanen mot radikalisering og voldelig ekstremisme.
 46. Stortinget ber regjeringen forsterke finansieringen slik at både forebyggende tiltak mot radikalisering og ekstremisme og ulike Exit-tiltak sikres langsiktig finansiering.
 47. Stortinget ber regjeringen sørge for at verktøy og metoder for systematisk forebyggende arbeid mot radikalisering og ekstremisme blir tatt i bruk i alle politidistrikt.
 48. Stortinget ber regjeringen øke bemanningen i asylmottak gjennom en fire – femårig opptappingsplan i tråd med forslag i Bergeutvalget (2011) og Lidén (2013) om en minimumsbemanning på ett årsverk per barn, det vil si omtrent én ansatt per tre barn til enhver tid på døgnet, hvor minst halvparten har barnefaglig kompetanse etter samme definisjon som i omsorgssentrene.
 49. Stortinget ber regjeringen forsterke vergeordningen og sette et lavere tak på antall klienter en verge kan ha.
 50. Stortinget ber regjeringen ta initiativ til å opprette SOS barnebyer i Norge for asylbarn som kommer alene, og lage en plan for økt bruk av folkehøyskolemodellen for flere enslige mindreårige asylsøkere.
 51. Stortinget ber regjeringen i samarbeid med frivillig sektor opprette egne fadderordninger for unge asylsøkere.

